

In deze rubriek elk weekeinde een necrologie van iemand die recent is overleden.

Hij bood filmmakers een veilige haven

Ot Louw (1946-2021) werkte als editor mee aan honderden films en tv-programma's. „Hij voelde precies aan wat de makers bedoelden.”

Ot Louw (midden) in de studio met links Wim de Bie en achterin (met kind) Kees van Kooten.

FOTO UIT PRIVÉCOLLECTIE

Dertien jaar lang, vanaf het begin van het Simplisties Verbond in 1974 tot 1987, stapten Kees van Kooten en Wim de Bie wekelijks bij Ot Louw de montagestudio binnen. Eerst bij de NOS, later bij Het Materiaal aan de Vondellaan in Bussum, het editing-bedrijf van Louw en zijn compagnon Hans Dunnewijk. Van Kooten: „Dan bespraken we even de actualiteit, aten een broodje en gingen met zijn drieën aan de montagetafel zitten. Wim en Ot staken een sigaartje op, ik mijn Cabaleroetje, en hup aan het werk. Je hoefde Ot nooit wat uit te leggen, hij had meteen door wat wij wilden met een nummer. Hier knippen? Of een stukje verderop? We waren het altijd snel eens. Als het klopte, schoof hij zijn stoel achteruit met zijn aanstekelijke lach en dan bulderden we alle drie. Daarna gauw weer door.”

„Een warm nest” was het bij Ot Louw, zeggen film- en tv-makers. Vanwege zijn hartelijkheid, zijn betrokkenheid, de gezelligheid die er heerste, ook dankzij zijn vrouw Marian, met wie hij, in de woorden van Kees van Kooten, een „geruststellend koppel” vormde.

Zoon Erik, die ook filmeditor is en de laatste vijftien jaar intensief met zijn vader samenwerkte: „Voor regisseurs is knippen in het materiaal altijd lastig, zeker als er hele scènes uit moeten. Ot wist precies hoe je met humor en door de juiste sfeer te creëren de pijn kon verzachten. Hij sleepte hen door het montageproces heen, als een therapeut bijna. Voor hem was dit het belangrijkste én het mooiste aspect van zijn vak. Hij voelde precies aan wat de makers bedoelden, zelfs als ze iets anders zeiden.”

Cineast Hans Fels weet nog hoe hij in 1979 als jonge, onzekere regisseur samen met Louw zijn eerste film monteerde, *Twee schrijvers en het lot*. „Hij was enthousiast, hij zag in het materiaal een bepaalde kracht die ik zelf niet zag. Dat gaf me zelfvertrouwen.” Ook regisseur Rita Horst maakte haar eerste film met Louw, *Romeo*. Daarna klopte ze voor al haar werk bij hem aan, waaronder de

tv-series *De Daltons*, *Knofje*, *Evelien* en de film *Iep!* Voor haar was hij de eik die haar stutte, letterlijk. „Als ik na een slopende draaiperiode bij hem de studio binnenkwam, totaal uitgewoond, ging ik naast hem zitten en leunde tegen hem aan, terwijl hij het voortouw nam. Hij was als een grote broer die je het veilige gevoel gaf dat alles goed zou komen.”

Al op de middelbare school was Ot Louw gek op film. Vanuit zijn woonplaats Koog aan de Zaan, waar zijn ouders een interieurzaak dreven, ging hij zo vaak hij kon in Amsterdam naar de bioscoop. Martin Rep, die op het Zaanlands Lyceum bij hem in de klas zat, herinnert zich hem als een vrolijke druktemaker, een jongen met schwing. „Hij was creatief, heel muzikaal ook. Hij speelde contrabas in de schoolband.” Toen het Zaanlands Lyceum in 1963 een nieuw gebouw betrok, maakte Louw een film over het oude gebouw, *Afscheid*. Rep: „Met zijn flair en charme wist hij bij Zaanse bedrijven tweeduizend gulden sponsorgeld bij elkaar te bedelen, zodat hij zelfs een kleurenfilm kon maken.”

Hij volgde de Filmacademie in Amsterdam en kwam begin jaren zeventig in dienst van de NOS. Daar werkte hij samen met documentairemakers uit de zogeheten VPRO-school, onder wie Hans Keller, Roelof Kiers, Cherry Duyns en Hans Fels. Die laatste: „Ot Louw behoorde tot een selecte groep editors met wie regisseurs op een gelijkwaardige manier samenwerkten. Ze hadden een grote creatieve inbreng. Dat was typisch voor de VPRO-school: er bestond geen hiërarchie tussen de cinematografische vakgebieden. Ook de cameramensen stonden op één niveau met de regisseur.”

Editors als Louw konden „goochelen met beelden”, zegt Fels. Ze schiepen orde in de chaos, ook in de hoofden van de makers. „Wij filmde in die tijd veel in dictatoriaal geregeerde gebieden, volgens de ‘hit and run’-methode. Soms wisten we bij thuis-

komst amper wat we nu eigenlijk gedraaid hadden. Op het oog waardeloos materiaal kon dankzij de blik van de editor alsnog iets moois opleveren.”

In 1992 kreeg Louw een Gouden Kalf in de categorie Vakprijs Montage. Rita Horst noemt hem een „grootmeester”. Heel knap wist hij met de montage de gelaagdheid van een film kracht bij te zetten, zegt ze, onder meer door op de juiste momenten stiltes te monteren. Juist daarom waren hij en Horst er kapot van toen de producent de film *Iep!* zon-

der overleg met een kwartier inkortte, waarbij vooral die stiltes sneuvelden en de ziel uit de film verdween. Dat was in 2010.

Volgens zijn zoon Erik had hij toen even schoon genoeg van de filmwereld, maar uiteindelijk ging hij toch door. „Ot zou tot zijn honderdste zijn doorgedaan. Hij zei nooit nee, ook niet tegen jonge filmmakers met weinig budget.” Op 22 januari overleed Ot Louw aan het coronavirus, 75 jaar oud.

Brigit Kooijman